

Arrest

nr. 166 535 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 februari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DELGOUFFRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 augustus 2015, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 13 januari 2016 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.08.2015 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voorna(a)m(en): [Ô.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt’.

Als bewijs van haar inkomsten legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

-afschrift van de zichtrekening van 19/03/2015 tot 12/08/2015 waaruit blijkt dat zij in april, mei, juni, juli en augustus 2015 werkloosheidsvergoedingen ontving.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De verplichting tot uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook het beginsel van goed bestuur vereisen niet alleen dat de handeling aan de bestemming ervan toelaat om de motieven in rechte en in feite te kennen die aan de basis liggen van de beslissing, maar ook dat die motivering volledig en adequaat zou zijn.

Een adequate motivering vereist, namelijk, dat de motieven exact, pertinent en aanvaardbaar zouden zijn, t.t.z. dat er een redelijke band van oorzakelijkheid zou bestaan tussen het weerhouden motief en de bestreden beslissing (M. Leroy, “contentieux administratif”, Brussel, Anthemis, 2011, p. 395).

De verplichting tot nauwlettendheid legt aan het bestuur de plicht op om rigoureuus te zijn bij het opzoeken van pertinente feiten, bij het weerhouden van het geheel van die elementen, en in de toepassing van het recht van de feiten (“verbonden met de vaststelling van de feiten door de overheid, heeft de opdracht van behoud van het recht van de raad van state heeft niettemin als corrolarium dat hij moet onderzoeken of die overheid aan haar versie van de feiten is gekomen met naleving van de regels van de bewijslevering en of zij daadwerkelijk blij heeft gegeven, in het opzoeken van de feiten, van de nauwlettendheid waartoe zij gehouden is (vrije vertaling) (RvS, Claeys, nr. 14098, van 29/04/1970).

Uit wat voorafgaat volgt dat de beslissingen die niet steunen op genoegzaam aanvaardbare, begrijpelijke, pertinente en juiste motieven, verworpen moeten worden in de mate dat zij een schending zijn van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering.

Verzoeker heeft zijn huwelijk, zijn vaderschap, zijn levensomstandigheden bij zijn schoonouders met kosteloze bewoning laten weten, alsook de inkomsten van zijn echtgenote.

Tegenpartij heeft zich niettemin beperkt tot het oordeel da de echtgenote van verzoeker het bewijs niet leverde dat zij actief naar een betrekking zocht, zonder rekening te houden met de kosteloosheid van de woning en van de lasten, noch met het vaderschap van verzoeker.

Bijgevolg is de motivering niet adequaat en onwettelijk.”

2.1.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van het “*beginsel van de rechtmatige verwachting van de rechtsonderhorigen ten aanzien van het bestuur*”. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een appreciatiefout. Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 40 ter vereist dat de echtgenoot van de verzoeker van een verblijf zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De beoordeling van die bestaansmiddelen houdt rekening met hun aard en met hun regelmatigheid, namelijk rekening gehouden met de werkloosheidsuitkering voor zover dat de echtgenoot of de partner bewijst dat hij actief naar een betrekking zoekt.

In casu beperkt de bestreden beslissing zich tot de vaststelling dat de echtgenoot niet bewijs dat hij naar een betrekking zoekt, zonder de levensomstandigheden te onderzoeken van verzoeker en van zijn echtgenote.

Verzoeker heeft inderdaad het bewijs geleverd van de inkomsten van zijn echtgenote en hij heeft uiteengezet dat het koppel woonachtig was in het huis van de ouders van de echtgenote zonder dat zij lasten moeten betalen.

De vreemdelingendienst beschikte over de hiernavolgende documenten, die overhandigd werden ter gelegenheid van de briefwisseling voor de erkenning van het huwelijk alsook ter gelegenheid van het verzoek tot verblijf bij de gemeente:

- Erkenning van het huwelijk,

- Bestaan van een kind (een procedure in naamswijziging was aanhangig voor de familierechtbank om de verwantschap door huwelijk aan te tonen),

- Eigendomstitel van de ouders van de echtgenote,

- Gezinssamenstelling van de woonplaats van verzoeker en van zijn echtgenote en attest van het volledig ten laste nemen door de ouders van de echtgenote,

- Werkloosheidsuitkering van de echtgenote van verzoeker,

Die documenten tonen aan dat verzoeker en zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te leven zonder ten laste te zijn van de gemeenschap.

De echtgenote van verzoeker is actief op zoek naar een betrekking en haar activatieplan van het werk zoeken werd aanvaard door de RVA.

Tegenpartij heeft manifest de wet van 15/12/1980 geschonden, en zij heeft een appreciatiefout begaan door de oordelen dat betrokkene niet voldeed aan de voorwaarden om een verblijfsvergunning te bekomen in hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese unie.

De financiële autonomie van het koppelen ten aanzien van de staatsfinanciën werd niet in overweging genomen.”

2.1.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.1.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing waarbij verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt gewezen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het hierin gestelde dat een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking kan worden genomen voor het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker, wat de inkomsten van zijn echtgenote betreft, rekeningafschriften voorlegde waaruit blijkt dat zij in de maanden april tot en met augustus 2015 werkloosheidsuitkeringen ontving, doch zonder dat hierbij eveneens een bewijs werd voorgelegd dat zij ook actief op zoek is naar werk. Op deze grond oordeelt verweerder dat niet is voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat het legaal verblijf van verzoeker in België is verstreken.

Deze motiveringen van de bestreden beslissingen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ten grondslag liggen en stelt dat verweerder hierbij niet alle relevante elementen in rekening heeft gebracht, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder stelde in de bestreden weigeringsbeslissing vast dat verzoeker weliswaar aantoonde dat zijn Belgische echtgenote een werkloosheidsuitkering krijgt, doch zonder dat hierbij ook het bewijs werd geleverd dat deze actief op zoek is naar werk. Hij oordeelde dat bijgevolg niet is voldaan aan de vereiste van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en het recht op verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.

De Raad stelt vast dat, gelet op de stukken zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier, bij het bestuur in het kader van de thans voorliggende aanvraag inderdaad geen bewijs voorlag dat de echtgenote van verzoeker actief op zoek is naar werk. Dit wordt ook niet betwist door verzoeker. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermocht verweerder dan ook de inkomsten van de echtgenote uit werkloosheidsuitkeringen niet in aanmerking te nemen bij het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in deze wetsbepaling.

In zoverre verzoeker thans alsnog betoogt dat zijn echtgenote actief op zoek is naar werk en in dit verband een stuk voorlegt van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Verzoeker kan voormeld stuk niet dienstig voor het eerst aanbrengen in de procedure voor de Raad (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zich niet vermocht te beperken tot de vaststelling dat het bewijs van actief werk zoeken niet was geleverd, doch eveneens rekening diende te houden met het gegeven dat hij kosteloze inwoning heeft bij zijn schoonouders, en in dit verband geen lasten heeft, en met zijn vaderschap. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt op welke grond verweerder deze elementen bij het nemen van zijn weigeringsbeslissing in rekening diende te brengen of op welke wijze deze elementen tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden. De Raad stelt zo allereerst vast dat de enige inkomsten die verzoeker aantoonde de werkloosheidsuitkeringen waren van zijn echtgenote. Verweerder stelde evenwel, correct, vast dat deze niet in rekening konden worden gebracht in het kader van de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Er lagen aldus geen inkomsten voor die in rekening konden worden gebracht, waardoor verweerder – zelfs al is er sprake van een kosteloze inwoning en van bepaalde lasten in dit verband die niet dienen te worden gedragen door de echtgenoten zelf – niet anders kon dan vast te stellen dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In deze situatie waarin geen bestaansmiddelen blijken die in rekening kunnen worden gebracht, blijkt niet dat verweerder nog enig onderzoek diende te voeren naar de levensomstandigheden van verzoeker en zijn echtgenote (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Verzoeker opteerde er verder zelf voor de aanvraag in te dienen in functie van zijn echtgenote, en er kan niet worden ingezien op welke wijze zijn vaderschap hem vrijstelt van de gestelde verblijfsvoorwaarden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Waar verzoeker nog stelt dat zijn financiële autonomie en deze van zijn echtgenote niet in overweging werd genomen, benadrukt de Raad andermaal dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk vooropstelt dat het bewijs dient te worden geleverd van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in deze bepaling. Gelet op deze duidelijke wettelijke bepaling blijkt niet dat kan worden volstaan met een onrechtstreeks bewijs, zoals door aan te voeren dat de echtelieden nog geen beroep hebben gedaan op de sociale bijstand. Dit gestelde door verzoeker ontkracht het determinerende weigeringsmotief niet en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.2.4. In zoverre verzoeker, waar hij verwijst naar de "*verplichting tot nauwlettendheid*", nog doelt op een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Gelet op wat voorafgaat, laat de toelichting van verzoeker niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Hij maakt

niet aannemelijk dat enig concreet element ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.1.2.5. In de mate dat verzoeker ten slotte nog wijst op het *“beginsel van de rechtmatige verwachting van de rechtsonderhorigen ten aanzien van het bestuur”*, lijkt hij een schending aan te voeren van het vertrouwensbeginsel. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Verzoeker maakt evenwel geenszins concreet aannemelijk dat verweerder dit beginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hem zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.1.2.6. Het eerste en tweede middel zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 8 en 18 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM waarborgt aan eenieder het respect van zijn privéleven.

De weigering van het verblijf schendt op onevenredige wijze het recht op de bescherming van het familieleven van verzoeker.

Verzoeker is de echtgenoot van een Belgische onderdaan en vader van een Belgisch kind.

Hij heeft steeds in België op rechtmatige wijze verbleven.

Wij woont met zijn echtgenote, zijn zoon en zijn schoonouders (thans alleen met zijn echtgenote en zijn zoon in een huis die eigendom is van zijn schoonouders, zonder hiervoor een huur te moeten betalen), en hij bewijst het bestaan van een privéleven.

Tegenpartij was op de hoogte van al die elementen.

Bijgevolg is verzoeker gerechtigd om het voordeel te vorderen van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing is overdreven ten aanzien van artikel 7§1 van het EVRM en van de bepalingen van het Verdrag van de Rechten van het Kind van 20/11/1989 dat aan ieder kind het recht verleent om te groeien, omringd door zijn beide ouders.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie (alineá 2). Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Tegenpartij moest een proportionaliteitsonderzoek uitvoeren tussen artikel 8 van het EVRM met de wet van 15/12/1980, quod non.

Deze inmenging moet gesteund zijn op een dwingend maatschappelijke behoefte, en zij moet evenredig zijn met het beoogd rechtmatig doel.

De overheid moet dus een juist evenwicht nastreven tussen het beoogd doel en de ernst van de schending van de rechten van verzoeker, de eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven (vrije vertaling) (RvS, 9 juni 1998, nr. 74.171, R.D.E., 1998, nr. 98, pp. 221 tot 225 ; EHRM, zaak Beldjoudi / Frankrijk, 26 maart 1992 ; EHRM, zaak Moustaquim / België, 18 februari 1991).

Het door de Belgische Staat beoogd rechtmatig doel is het behoud van de openbare orde en van de nationale veiligheid, die begrippen moeten in concreto beoordeeld worden.

Er wordt geen enkele dwingende maatschappelijke behoeften aangevoerd.

Het persoonlijk gedrag van verzoeker is geen reële, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de maatschappij zou aantasten, wat een risico zou aantonen van een schending van de openbare orde wat een verwijdering zou rechtvaardigen.

Artikel 18 van het EVRM bepaalt:

“De beperkingen die volgens dit Verdrag op de omschreven rechten en vrijheden zijn toegestaan, mogen slechts worden toegepast ten behoeve van het doel waarvoor zij zijn gegeven.”
Niets rechtvaardigt een schending van het fundamenteel recht van verzoeker om met zijn echtgenote en zijn zoon in België te leven.”

2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker toont in casu op zich niet aan dat hij enig concreet, beschermenswaardig privéleven in België zou hebben, los van de door hem ingeroepen gezinsbanden. Hij beroept zich wezenlijk op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Belgische echtgenote en zijn kind.

Wat deze ingeroepen gezinsbanden betreft, merkt de Raad op dat het in de thans voorliggende zaak een eerste toelating tot het grondgebied betreft, waardoor dient te worden aangenomen dat er geen sprake is van enige inmenging in het ingeroepen gezinsleven en geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te worden doorgevoerd. In deze situatie moet er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) en dit aan de hand van de ‘fair balance’-toets. De stelling van verzoeker dat hij steeds op regelmatige wijze in België heeft verbleven, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. In ieder geval blijkt niet dat hij op enig ogenblik reeds werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België.

De Raad merkt op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn situatie sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke belangenafweging tussen enerzijds zijn recht op een gezinsleven en anderzijds het algemeen belang of dat het bestuur in strijd met de voorliggende feitelijke gegevens heeft gehandeld. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM weliswaar het fundamenteel recht op eerbiediging van het gezinsleven beschermt, doch – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt te veronderstellen – hieruit geen fundamenteel recht blijkt om ook de plaats te kiezen waar men het gezinsleven wenst te beleven. Uit deze verdragsbepaling kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om met zijn echtgenote en kind in zijn land van herkomst of elders te verblijven en dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een gezin te vormen met zijn partner en kind. Verzoeker geeft in dit verband zelf ook aan dat zijn echtgenote eveneens van Turkse oorsprong is. Uit de stukken van het dossier blijkt ook dat zij in het verleden af en toe afreisde naar Turkije. Het kind is verder nog zeer jong, met name was het jonger dan één jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad benadrukt dat gelet op deze bijzonder jonge leeftijd van het kind, wiens leefwereld zich grotendeels beperkt tot de personen die er de zorg over dragen, in de eerste plaats de zorgende ouder(s), niet blijkt dat er sprake zou zijn van enig noemenswaardig probleem in hoofde van dit kind om zijn ouders te volgen naar een ander land. Er liggen geen concrete elementen voor betreffende de belangen van dit kind die zich kunnen verzetten tegen een verderzetting van het gezinsleven elders. Verzoeker en zijn echtgenote wisten bovendien, of behoorden te weten, dat verzoekers verblijfstoestand precair was. De bestreden beslissingen hebben ten slotte niet tot gevolg dat verzoeker enig verblijfsrecht wordt ontnomen en beletten niet dat verzoeker alsnog wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van zodra hij voldoet aan de in de Vreemdelingenwet voorziene verblijfsvoorwaarden. Het voorleggen van stukken dat de echtgenote actief op zoek is naar werk kan in dit verband ook geenszins worden beschouwd als een onoverkomelijke hinderpaal die de gezinshereniging op noemenswaardige wijze belemmert. Dit vraagt zo enkel inspanningen van de kant van de echtgenote om werk te zoeken, zonder dat dit enige

resultaatsverbintenis in zich houdt. Het betreft aldus een voorwaarde die gemakkelijk te vervullen kan zijn.

De Raad benadrukt dat de wetgever in situaties zoals deze van verzoeker reeds een eerste afweging doorvoerde tussen het algemene belang en het particuliere en familiale belang van de vreemdeling en het principieel gerechtvaardigd achtte – en in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM – dat om in aanmerking te komen voor gezinshereniging in België een vereiste wordt gesteld van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de te vervoegen Belgische echtgeno(o)t(e). In zoverre verzoekers betoog zou worden gevolgd dat het bestuur deze afweging tussen de bepalingen van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM diende over te doen, zou dit erop neerkomen dat deze het terrein van de wetgever zou betreden. Wel komt het verweerder toe om, zeker indien hij de weigeringsbeslissing gepaard laat gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met concrete elementen die er alsnog op kunnen wijzen dat er sprake is van een positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM, en in dit verband alsnog een nadere beoordeling en afweging door te voeren. Hiervoor dienen er elementen voor te liggen die erop wijzen dat het stellen van de wettelijke voorwaarde – in casu de inkomensvereiste – alsnog, in de concrete zaak, op wezenlijke wijze afbreuk dreigt te doen aan het effectieve karakter van het gezinsleven. Zoals reeds werd vastgesteld, brengt verzoeker geen dergelijke concrete elementen aan. Zo brengt verzoeker geen concrete hinderpalen aan voor de verderzetting van het gezinsleven in zijn herkomstland of elders. Hij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat het bestuur in dit verband ten onrechte enig element niet in rekening zou hebben gebracht of geen afdoende afweging zou hebben gemaakt. De Raad merkt in dit verband ook op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de ingeroepen niet-eerbiediging van zijn gezinsleven enkel kan worden gerechtvaardigd in het licht van artikel 8 van het EVRM indien vaststaat dat hij gelet op zijn persoonlijk gedrag een ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Of er sprake is van een positieve verplichting dient te worden bepaald door het doorvoeren van een belangenafweging en zoals blijkt uit voorgaande bespreking van het middel blijkt niet dat in casu sprake is van een kennelijke onredelijke belangenafweging.

De Raad benadrukt ten slotte dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat verweerder een op hem rustende positieve verplichting voortvloeiende uit artikel 8 van het EVRM heeft miskend. Een schending van deze verdragsbepaling blijkt niet.

2.2.2.2. Artikel 7, eerste lid van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte op het ogenblik dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan deze die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was. Huidige procedure betreft evenwel geen strafrechtelijke procedure. Er kan niet worden ingezien op welke wijze de thans bestreden beslissingen deze verdragsbepaling zouden miskennen, en enige begrijpelijke uiteenzetting wordt in dit verband ook niet verstrekt.

2.2.2.3. Verzoeker beroept zich nog op een miskennis van artikel 18 van het EVRM, dat voorziet dat de beperkingen die volgens dit Verdrag op de omschreven rechten en vrijheden zijn toegestaan, slechts mogen worden toegepast ten behoeve van het doel waarvoor zij zijn gegeven. De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708). Er blijkt geenszins dat het bestuur in dit verband enige andere doelstelling heeft nagestreefd. Er kan niet worden vastgesteld dat deze verdragsbepaling werd miskend.

2.2.2.4. Verzoeker wijst ten slotte nog op bijzonder algemene wijze op “*de bepalingen van het Verdrag van de Rechten van het Kind van 20/11/1989 dat aan ieder kind het recht verleent om te groeien, omringd door zijn beide ouders*”. Enige concrete bepaling van dit verdrag die zou zijn geschonden, wordt aldus niet aangeduid, waardoor de Raad ook niet in de mogelijkheid is om vast te stellen dat verzoeker zich in dit verband dan wel beroept op een bepaling vervat in dit verdrag die rechtstreekse werking kan worden toegekend. Dit onderdeel van het middel mist de vereiste precisie om ontvankelijk te zijn. In ieder geval merkt de Raad ook nog op dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat het kind niet langer kan worden omringd door zijn beide ouders, nu reeds werd vastgesteld

dat er geen concrete hinderpalen worden aangebracht die een gezinsleven in verzoekers herkomstland of elders onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken. De bestreden beslissingen verhinderen verzoeker verder ook geenszins om alsnog het Rijk binnen te komen en hier te verblijven, van zodra hij aantoon dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden die in dit verband gelden.

2.2.2.5. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS